

Blahoslavený Rosario Livatino, príklad viery húževnatého sudcu bojujúceho proti mafiánom

9. mája 2022 ✚ Cirkev ✚ Rozhovory

Zdroj: wikimedia commons

Pred rokom, 9. mája 2021, bol v Agrigente blahorečený Boží služobník Rosario Angelo Livatino, mladý sudca, zavraždený mafiánmi 21. septembra 1990 vo veku tridsaťosem rokov.

Článok o jeho živote sme priniesli na našom portáli Christianitas.sk 11. januára 2021.

Na dokreslenie jeho osobnosti prinášame krátky úryvok z rozhovoru s jeho spolužiakom zo strednej školy, dnes profesorom, Giuseppem Palillom, prezidentom združenia „Priatelia sudcu Rosaria Livatina“.

Palilla vykreslil nezmazateľný obraz mladého, pozorného a žoviálneho Livatina, ochotného sa deliť sa s ostatnými so svojím poznaním, študovať so spolužiakmi, s úctou k učiteľom, s vášňou pre komiksy a westerny. V tomto krátkom slede spomienok – portrétu mladého sudcu – vyniká zhoda medzi tým, čo hovoril a čo žil, vyjadrená najdôležitejšou vetou jeho duchovného života: „*Keď zomrieme, nikto sa na nás nepríde pýtať, akí sme boli veriaci, ale akí sme **dôveryhodní**.*“

Ktorá je najjasnejšia spomienka na tvoje priateľstvo so spolužiakom Rosariom Livatinom?

Spomienok je veľmi veľa. Na škole sa Rosario neraz nešiel cez prestávku prejsť, ale vysvetľoval nám Danteho alebo Manzoniho. Pri príprave na maturitu sme chodili k babičke a sedávali na balkóne, aby sme sa učili, zatiaľ čo z ostatných domov v okolí sme počuli zvuk rádia, ktoré si ženy v domácnosti púšťali pri svojej práci: Keď nám však Rosario začal vysvetľovať taliančinu, filozofiu alebo fyziku, zrazu boli všetky rádiá vypnuté!

Rosario mal rešpekt pred všetkými, nespomínam si, žeby som ho bol niekedy počul povedať jediné hrubé slovo, naopak, karhal nás, keď niekto z nás používal nevhodné výrazy. Po strednej škole sme sa minimálne

raz do roka stretli so všetkými spolužiakmi a spolu s Rosariom sme išli na obed alebo večeru, aby sme si zaspomínali na šťastné chvíle prežité na strednej škole, a upevnili si tak priateľstvo. Keď som ho raz stretol na súde, bol v spoločnosti ďalších sudcov a advokátov a ja som ho, trochu v rozpakoch, pozdravil: „*Dobré ráno, pán sudca.*“ Rosario ku mne pristúpil a láskavo povedal: „*Pamätaj, že som navždy Rosario!*“

Navštívili ste ho niekedy doma, aby ste sa spolu učili?

Áno, stalo sa, aj keď to bol zvyčajne práve Rosario, kto k nám domov prišiel radšej. Jeho ochota pomáhať nám v našom štúdiu sa zintenzívnila pri príprave na záverečné skúšky. Po jeho barbarskom zabití som vošiel do jeho izby a videl, že všetko v nej zostalo nedotknuté. Aj dnes je evanjelium umiestnené na jeho stole. Pamätám si tiež odpoveď, ktorú dala Rosariova matka tým, ktorí sa jej pýtali, či by odpustila vrahom svojho syna: „*Pre toto evanjelium,*“ – ukázala naň – „*by som odpustila!*“

Rosario bol žoviálny a ústretový človek, miloval komiksy a westerny. Najväčšie emócie som zažil pri pohľade na Rosariovu sudcovskú tógu, stále visiacu v skrini jeho izby. Dodnes si pamätám dramatický 21. september 1990. Kolega mi vtedy povedal, že na štátnej ceste 640 Caltanissetta-Agrigento došlo k veľmi vážnej nehode. Po návrate domov som sa dozvedel o zabití Rosaria a bolesť bola naozaj veľká.

Aký bol vzťah Livatina s učiteľmi na strednej škole?

Rosario rešpektoval všetkých učiteľov a aj oni si ho vážili. Rosario – chcem to objasniť – nebol klasický bifloš, len rád robil veci dobre; rád hlbšie prenikal do študijných tém, ktorým sa na hodine venoval; v tých časoch sme nemali internet, napriek tomu bol vždy vynikajúco pripravený.

Keď nám profesor filozofie na hodine vysvetľoval Kanta, Rosario sa spýtal, či by nebolo lepšie začať najprv študovať Kierkegaarda. Postreh, ktorý ohromil nás i samotného učiteľa! Na otázku profesora náboženstva, čo je to Biblia, Rosario odpovedal týmito slovami: „*Biblia je pokladnica šperkov, poklad plný vzácných hodnôt.*“ Bol to ten istý profesor náboženstva, kňaz, ktorý požiadal Rosaria, či by sa v jednej veci neprihovoril a on – so srdečnosťou, ktorá bola pre neho typická – odpovedal: „*Ale, otče, keď spovedáte, aj vy dostávate odporúčania?*“

Pokiaľ ide o skratku S. T. D. (*Sub Tutela Dei*, Pod Božiu ochranu), ktorú si Rosario napísal na titulnú stranu svojho zápisníka – pri návšteve jeho izby som zistil, že táto skratka sa nachádzala vo viacerých zošitoch zo strednej školy, čo znamená, že Rosario ju používal už na strednej škole, pretože jej zmysel mu bol veľmi drahý už vtedy.

Združenia „Amici del Giudice Rosario Angelo Livatino“ a „Tecnopolis“ zohrali kľúčovú rolu pri začatí blahorečenia mladého sudcu. Aký bol podľa Vás najťažší okamih?

V niektorých ťažších okolnostiach sme sa vždy zverovali Prozreteľnosti. Zvláštne je, že spomedzi rôznych svedectiev o živote a cnostiach Rosaria sa nenašiel nikto, kto by sa bol postavil proti diecéznej fáze procesu blahorečenia! Je paradoxom, že bolo ťažké nájsť niekoho, kto by hovoril zle o Rosariovi, dokonca aj obžalovaní, ktorých vypočúval ako sudca, boli prekvapení tým, ako s nimi zaobchádzal, niekedy aj s jednoduchým gestom podania ruky na začiatku alebo na konci výsluchu. Ľudskosť, ktorú prejavil aj pred mŕtvolou zločinca, keď pokarhal policajta za jeho škaredý výrok a nahlas povedal: „*Zoči-voči smrti sa veriaci modlia, kto neverí, nech mlčí!*“

Aké je posolstvo Rosaria di Livatino študentom našej doby?

Určite priateľstvo a evanjeliová a občianska dôslednosť. Rosario bol vzorom pre nás všetkých a stále ním je. Svätý Ignác z Antiochie povedal: „*Slovami možno dobre vychovávať, lepšie sa vychováva činmi a ešte lepšie tým, čím vychovávateľ je.*“

To všetko bol Rosario. Pre nás, ktorí sme mali tú česť ho spoznať, bol najlepším spolužiakom, akého sme si mohli priať, pomocným a úprimným priateľom, ktorého sme chceli a ktorého milujeme. Rosario Livatino je spolužiak, ktorého by som prial všetkým dnešným mladým ľuďom.

Zdroj: acistampa.it

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/blahoslaveny-rosario-livatino-priklad-viery-huzevnateho-sudcu-bojujuceho-proti-mafianom/>